

Sygn. akt III CSK 218/17

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku I.S.S. i A.S.

przy uczestnictwie T.B., J.C., H.D., R.D., Gminy K. - Miejskiego Zarządu Dróg w K.,
J.M., R.P., H.S., M.S., J.S., Województwa Ś. i H.B.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 8 listopada 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 7 października 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestniczki J.M. kwotę
450 zł (czterysta pięćdziesiąt zł) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 października 2016 r. Sąd Okręgowy w K.,
w sprawie o zasiedzenie, zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w K.
z dnia 14 czerwca 2012 r. i oddalił wniosek.

Wnioskodawcy wnieśli skargę kasacyjną, wskazując, że w sprawie istnieje
potrzeba wykładni przepisów art. 172 k.c. w związku z art. 336 i 209 k.c.,
wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów w zakresie oceny charakteru
czynności współwłaściciela i możliwości traktowania ich jako czynności

samoistnego posiadacza udziałów innych współwłaścicieli, a nie jako czynności zachowawczych. Ponadto wskazali, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ocena samoistności posiadania jest zawsze uzależniona od konkretnych okoliczności o charakterze podmiotowym i przedmiotowym; jest kwestią faktu (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1999 r., III CKN 199/98, nie publ., i z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 341/98, nie publ.). Wiele także zależy od jakości i mocy dowodów oraz ich oceny. W związku z tym stanowiska sądów - także Sądu Najwyższego - zajęte w podobnych sprawach mogą różnić się, także przy ocenie okoliczności eksponowanych w skardze kasacyjnej. W oderwaniu od konkretnych okoliczności, postawy posiadacza oraz innych osób nie można ustanowić jednolitych kryteriów kwalifikacji określonego posiadania jako posiadania samoistnego.

W tej sytuacji przyczyna kasacyjna wskazana przez skarżących musi być oceniana wyłącznie jako efekt ich subiektywnego poglądu na ustalenia Sądu i ich ocenę.

Skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona, gdyż wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykażą, że orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ., 21 września 2010 r., III UK 95/10, nie publ., z dnia 2 grudnia 2011 r., III SK 31/11, nie publ.). Takie okoliczności w niniejszej sprawie nie występują.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając na podstawie art. 520 § 3 w związku z art. 13 § 2, art. 391 § 1 i art. 393²¹ k.p.c.

